

2. Instanța de fond a constatat că la 15 septembrie 2017, aproximativ ora 17.00, inculpatul Vulpe G., având scopul neexecutării măsurilor stabilite prin ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, aplicate față de concubina Istratii L., cunoscând că prin ordonanța de protecție din 02.08.2017, eliberată de Judecătoria Hîncești, i-au fost stabilite, pentru o perioadă de 60 zile, obligația de a sta departe de locul aflării victimei Istratii L., la o distanță de minim 300 m., obligația de a nu contacta prin telefon, corespondență sau în orice alt mod cu victima Istratii L., excluzând orice contact vizual, ultimul intenționat, a încălcat interdicțiile stabilite, adică a contactat victima prin telefon, înjurând-o și amenințând-o că-i va tăia capul și îi va da foc la casă. Apoi, s-a deplasat la domiciliul victimei, situat în s. XXXX, r-nul XXXX, unde cu o cărămidă, a spart geamul casei, a stropit cu benzină interiorul ei și a incendiat-o. După, iarăși a contactat telefonic victima, informând-o despre cele comise și a părăsit locul comiterii faptei.

Tot el, la 15 septembrie 2017, aproximativ ora 17.00, având intenția comiterii violenței în familie în legătură cu aplicarea prin ordonanța din 02.08.2017, emisă de Judecătoria Hîncești, a măsurilor de protecție față de victima Istratii L. și anume: obligația de a sta departe de locul aflării victimei Istratii L., la o distanță de minim 300 m., obligația de a nu contacta prin telefon, corespondență sau în orice alt mod cu victima Istratii L., excluzând orice contact vizual, precum și urmărind impunerea voinței și a controlului personal asupra victimei Istratii L., în scopul determinării ultimei de a-l ierta și de a locui împreună cu el, contrar voinței ei, inculpatul a contactat victima prin telefon, înjurând-o și amenințând-o că-i va tăia capul și îi va da foc la casă, iar deoarece prin acțiunile comise nu a determinat victima de a se supune cerințelor lui, s-a deplasat la domiciliul ei, situat în s. XXXX, r-nul XXXXX, unde cu o cărămidă, a spart geamul casei victimei, a stropit cu benzină interiorul casei și a incendiat-o, după care, iarăși a contactat telefonic victima informând-o despre cele comise și a părăsit locul comiterii faptei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele incriminate și încadrarea juridică a acestora, a acceptat probele administrate în cadrul urmăririi penale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Deoarece aceste probe au confirmat integral vinovăția inculpatului, instanța i-a încadrat acțiunile pe art. 320¹ Cod penal, ca neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie și pe art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, ca violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin intimidare în scop de impunere a voinței și controlului personal asupra victimei, acțiuni săvârșite în legătură cu aplicarea măsurilor de protecție.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul se caracterizează satisfăcător, anterior a fost condamnat, că a mai comis repetat fapte de violență în familie soldate cu aplicarea măsurilor de protecție care nu au avut careva efecte asupra comportamentului său, că a recunoscut vina și se căiește sincer, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că în temeiul art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, beneficiază de o reducere cu o treime a

limitelor de pedeapsă prevăzută de lege în cazul pedepsei cu închisoarea, fiind stabilite noi limite - de la 8 luni la 4 ani închisoare în baza art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal și de la 3 luni la 2 ani în baza art. 320¹ Cod penal, concluzionând că scopul pedepsei penale de corectare, reeducare și resocializare a inculpatului, va fi atins doar prin izolarea lui de societate.

3. Avocatul Constantin Ciachir și inculpatul au declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, iar în baza art. 320¹ Cod penal să-i fie aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate.

Apelanții au invocat că instanța de fond eronat a constatat că inculpatul a săvârșit violență în familie, bazându-se pe recunoașterea vinei și solicitarea examinării cauzei în procedură simplificată, ignorând faptul că inculpatul a fost provocat la aceste acțiuni de către partea vătămată, care-l hărțuia din gelozie, prin telefon, numindu-l cu cuvinte necenzurate, din acest motiv fiind adoptată și ordonanța de protecție.

Totodată, în conformitate cu art. 111 Cod penal, antecedentele penale ale inculpatului sunt stinse.

La fel, la insistența părții vătămate, inculpatul a contractat un împrumut bancar de peste 8000 lei, pe care, fiind privat de libertate, va fi în imposibilitate să-l achite.

Acesta se căiește sincer și regretă cele comise.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de inculpat, probele administrate fiind examinate, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, inclusiv în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, inculpatul a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată și, în același timp, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii incriminate se dovedește integral prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, și anume:

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 15.09.2017 și tabelul fotografic, prin care a fost cercetat locul comiterii faptei;

procesul-verbal de examinare a obiectului din 22.09.2017, prin care a fost examinată o cărămidă, o butelie din plastic și trei mucuri de țigară;

ordonanța și încheierea Judecătoriai Hîncești, prin care au fost aplicate măsuri de protecție față de Istratii L.;

declarațiile părții vătămate Istratii L., ale martorului Iordachi T. și ale inculpatului.

Or, a fost constatat cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunile imputate, iar acțiunile lui corect au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (2) lit. b) și 320¹ Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond întemeiat a reținut că inculpatul a recunoscut vina integral și s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală.

Prin urmare, declarația inculpatului de recunoaștere a faptelor, exprimată prin înscris autentic, reprezintă un act substanțial, în baza căruia instanțele de fond și de apel au conchis asupra caracterului ferm al manifestării de voință asupra recunoașterii faptelor reținute prin rechizitoriu, în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, însușirii acestor probe, precum și renunțarea la administrarea de noi probe.

Astfel, este neîntemeiată solicitarea apărării privind achitarea inculpatului de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal.

Totodată, s-a ținut cont și de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiuni mai puțin grave, care se pedepsesc, inclusiv cu închisoare de până la 3 ani și, respectiv de la 1 la 6 ani, iar cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, acesta beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, pedeapsa aplicată de instanța de fond fiind una echitabilă.

La fel, instanța de fond a luat în considerare caracterul și gradul de pericol social al crimei comise, personalitatea inculpatului, circumstanțele agravante și cele atenuante, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, concluzionând întemeiat că sentința de condamnare, în prezenta cauză penală, va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

5. Avocatul Constantin Ciachir și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care ultimul să fie achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (2) lit. b) Cod penal, iar în baza art. 320¹ Cod penal să-i fie aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate.

Recurenții au invocat că instanța de apel eronat a concluzionat că inculpatul a săvârșit violență în familie, ignorând faptul că a fost provocat la aceste acțiuni de către partea vătămată, care-l hărțuia din gelozie, prin telefon, numindu-l cu cuvinte necenzurate, ordonanța de protecție fiind emisă greșit.

Mai mult, la insistența părții vătămate, inculpatul a contractat un împrumut bancar de peste 8000 lei, pe care, fiind privat de libertate, va fi în imposibilitate să-l achite.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, care prevede temeiul că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, și care ar fi, în asemenea caz, încadrarea corectă a faptei comise, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legii și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în baza art. 201¹ alin. (2) lit. b), 320¹ Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile

inculpatului, părții vătămate și ale martorului Iordachi T., procesul-verbal de examinare a obiectului din 22.09.2017, prin care a fost examinată o cărămidă, o butelie din plastic și trei mucuri de țigară, ordonanța și încheierea Judecătorei Hîncești, prin care au fost aplicate măsuri de protecție față de Istratii L., toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând concludent că faptelor săvârșite li s-au dat o încadrare juridică corectă.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Or, soluția instanțelor de fond și de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel, just au concluzionat că în cazul condamnării anterioare a inculpatului și a comiterii de către acesta, în mod repetat, a faptelor de violență în familie soldate cu aplicarea măsurilor de protecție, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurenți (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, persoana celui vinovat și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale,

corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹*), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că faptelor săvârșite li s-au dat o încadrare juridică corectă, că s-au aplicat inculpatului

pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Constantin Ciachir și inculpatul Vulpe Grigore XXXXX, împotriva sentinței judecătorei Hîncești din 14 decembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco